

Українська Греко-Католицька Парафія Св. Йосифа Обручника St. Joseph the Betrothed

5000 N Cumberland, Chicago, IL 60656 www.stjosephukr.com stjosephuucc@gmail.com
Office: 773-625-4805 Fax: 773-887-5000

Very Rev. Fr. Mykola Buryadnyk - Pastor Very Rev. Fr. Bohdan Nalysnyk - Associate Pastor Rev. Deacon Marko Krutiak

Богослужіння

о. Тома Гонко

ТОМИНА НЕДІЛЯ (АНТИПАСХА)

Щодня пасхального тижня, званого Світлої Седмиці, служиться пасхальна Літургія. Царські врата вітваря і дияконські двері залишаються постійно відчиненими. У суботу вечір наступає друга неділя після Великодня, присвячена спогаду явлення Христа апостолу Томі на восьмий день. Треба сказати, що число «вісім» має велике значення як у єврейському, так і християнському духовному переказі. Число «сім» завершує земний час. Субота, останній, сьомий день тижня, є благословенним днем спокою в цьому світі, а перший день тижня, день «після суботи», виділений у всіх Євангеліях як день Христового Воскресіння і, отже, як «восьмий день», що лежить за межами цього світу, він означає життя світу майбутнього, день вічного спокою Царства Божого (див. Євр. 4). Таким чином, неділя після Великодня стає восьмим днем пасхальної радості, останнім днем Світлого Тижня. Тому воно називається «Антипасха» (тобто «замість Пасхи»), і саме цього дня в ранній Церкві новохрещені християни знімали з себе світлий хрещальний одяг і наново вступали у мирське життя. Весь зміст цього дня відкривають нам слова євангелії: Потім (Господь) каже Томі: «Вклади сюди палець і подивися на мої руки. Вклади свою руку в мій бік. Перестань сумніватися і повір». Тома ж вигукнув: «Мій Господи, мій Боже!» Проте Ісус сказав йому: «Ти повірив лише після того, як побачив мене? Щасливі ті, хто не бачив, але вірить» (Ін. 20.27-29) Ми не бачили Господа своїми очима і не відчували Його воскреслого Тіла своїм дотиком, зате у Святому Дусі ми бачили, відчували і їли Слово Життя, і, таким чином, ми віруємо. На кожній із буденних служб, до Вознесіння Господнього, ми співаємо великодній тропар. На кожній з недільних служб, починаючи з Антипасхи, ми співаємо пасхальний канон і повторюємо святкування першого дня тижня. На всіх Літургіях апостольські читання беруться з Книги Діяння що розповідає нам про перших християн, які жили в спілкуванні з воскреслим Господом; а всі євангельські читання — з Євангелія від Іоанна, яке

WORSHIP

Fr. Thomas Hopko

SAINT THOMAS SUNDAY: ANTIPASCHA

Every day during the week of Easter, called Bright Week by the Church, the paschal services are celebrated in all their splendor. The Easter baptismal procession is repeated daily. The royal gates of the sanctuary remain open. The joy of the Resurrection and the gift of the Kingdom of eternal life continue to abound. Then, at the end of the week, on Saturday evening, the second Sunday after Easter is celebrated in remembrance of the appearance of Christ to the Apostle Thomas “after eight days” (Jn 20.26). It is important to note that the number eight has symbolical significance in both Jewish and Christian spiritual tradition. It signifies more than completion and fullness; it signifies the Kingdom of God and the life of the world to come since seven is the number of earthly time. The sabbath, the seventh day, is the blessed day of rest in this world, the final day of the week. The “first day of the week,” the day “after Sabbath”; stressed in all of the gospels as the day of Christ’s Resurrection (Mk 16.1, Mt 28.1, Lk 24.1, Jn 20.1, 19), is therefore also “the eighth day,” the day beyond the confines of this world, the day which stands for the life of the world to come, the day of the eternal rest of the Kingdom of God (see Heb 4). The Sunday after Easter, called the Second Sunday, is thus the eighth day of the paschal celebration, the last day of Bright Week. It is therefore called the Antipascha, and it was only on this day in the early church that the newly-baptized Christians removed their robes and entered once again into the life of this world. In the Church services the stress is on the Apostle Thomas’ vision of Christ and the significance of the day comes to us in the words of the gospel: Then He said to Thomas, “Put your finger here, and see My hands; and put out your hand, and place it in My side; do not be faithless, but believing.” Thomas answered Him, “My Lord and my God!” Jesus said to him, “Have you believed because you have seen Me? Blessed are those who have not seen and yet believe” (Jn 20.27-29). We have not seen Christ with our physical eyes nor touched His risen body with our physical hands, yet in the Holy Spirit we have seen and touched and tasted the Word of Life (1 Jn 1.1-4), and so we believe. At each of the daily services until

продовження на с. 8

Continued on p.8

НЕДІЛЯ ЖІНОК-МИРОНОСИЦЬ

У Другої неділі після Великодня ми вшановуємо пам'яті сімох найсміливіших і найвідданіших жінок в історії Нового Завіту. Ми багато знаємо про дванадцять апостолів Христа, але не дуже обізнані з історією про жінок-мироносиць, які не менш, ніж самі апостоли, були віддані Спасителеві. Вони були разом з Ісусом, коли він виголошував своє послання про спасіння, вони були з ним, коли він ішов на Голгофу. Саме ці жінки прийшли моропомазати його святе тіло, щоб приготувати до поховання. Ось чому Церква їх називає жінками-мироносицями. Немоżliво собі уявити більш хвилюючих слів, ніж, ті, з якими звернувся Ангел до них біля порожнього гробу: «Він Воскрес – не шукайте його тут!». Ці слова оповідають нам про закінчення темряви, віщують про світанок нового дня, що пробивається крізь темряву віків, яка поглинула всі творіння після падіння Адама і Єви. Благовіщаючи про воскресіння Христа, Ангел проголошує перемогу Христа, **НОВОГО АДАМА**, над смертю, на яку прирік людство старий Адам. Той, про кого говорили пророки, прийшов. Внаслідок його смерті на хресті, він увійшов у заборонені глибини вічної темряви, знищуючи ворота пекла, його замки і руйнуючи його зв'язки.

Саме ці три жінки були першими, хто побачив, що Христос воскрес із мертвих. Їх називають «мироносицями» ще й тому, що вони йшли аби мирувати тіло Ісуса пахучими оліями у неділю («миро» з грецької означає «солодка олія»). Євангелист Марко переповідає про цих жінок, що, «прийшовши до гробу і не побачивши там нікого, налякані, вони не могли промовити ні слова» (Лука 16:8). Проте, св. Лука, пише, що вони розповіли новини одинадцятьом, а св. Матвій запевняє, що вони побігли розповісти добру новину Його учням» (Матвій 28:8). У Літургії ці святі жінки фігурують як провісниці Воскресіння, які поспішили виконати наказ Ангела Господнього біля гробу: «Видите гробні пелени, біжіть і світові проповідуйте, що востав Господь, який умертвив смерть, він бо є Син Бога, що спасає рід людський» (Іпакој Воскресној Утрени). Тому, історія цих жінок, це історія відкриття і проголошення. Вони виявили для себе, що Христос живий і почали поширювати ці добрі новини цілому світові, спершу розповівши Апостолам.

Щороку, у Великодню неділю, ми ще раз відтворюємо виявлення порожнього гробу тоді, коли забираємо плащаницю до вітаря і виголошуємо, співаючи: «Христос воскрес із мертвих!». Коли ми проходимо процесією навколо церкви, ми стаємо тими жінками-мироносицями, і повернувшись до церкви, бачимо, що гріб порожній, а ціла цекрва наповнилася світлом. Фактично, кожна Божественна Літургія – це відтворення того самого виявлення і проголошення. Кожної Літургії ми досвідчуємо живого Христа і відчуваємо, що він – посеред нас. Під час Літургії Василя Великого ми чуємо: «...коли ви їсте хліб і п'єте з цієї чаші, ви проголосите мою смерть і визнаєте моє Воскресіння». Літургія є актом віри, як ми вже це для себе з'ясували у недільному Євангелії про невірного Тому. Літургія – це свого роду проголошення доброї новини про Христа. Гріб Христовий став початком цього радісного послання, яке не можна тримати в таємниці. Добру новину у Літургії, про те, що Христос є живий посеред нас, теж неможливо приховати. Ми приходимо до церкви, щоб прославляти живого Бога, і якщо це стане початком для нас, Бог проникне у наше життя, а це змінить увесь світ.

SUNDAY OF THE MYRRH-BEARING WOMEN

The Second Sunday after Pascha is dedicated to the memory of seven of the most dedicated and courageous women of the New Testament. We know a great deal about the Twelve Apostles of Christ, but we know very little about the Myrrh-Bearing Women who were devoted to Christ equally as much as the Apostles themselves. They were with Jesus as He preached the message of Salvation. They were with Him when He was taken down from Calvary. It was these women who came to anoint His Sacred Body and prepare it for burial. This is why the Church refers to them as the “Myrrh-Bearing Women.” No more thrilling words can be imagined than those of the angel to these women at the empty tomb: “He is risen - He is not here.” These words herald the end of a terrible darkness, they signal the dawn of a new glorious day, which breaks through a “night of centuries” that had engulfed all creation after the fall of Adam and Eve. Announcing the Resurrection of Christ, the angel proclaims the victory of Christ, the **NEW ADAM**, over death, to which humanity had been sold into by the old Adam. He Who had been promised has come. Through His death on the Cross He entered into the forbidden depths of eternal darkness, smashing the gates of hell, smashing its locks and breaking its bonds.

These three women were the first to discover that Jesus had been raised from the dead. These women are known as the “myrrh-bearing” women because their purpose in coming to the tomb on Sunday was to anoint Jesus with perfumed oils (“Myron” in Greek means “sweet oil”). Even though the Evangelist Saint Mark says of these women, when they discovered the empty tomb, that “because of their great fear, they said nothing to anyone” (Luke 16:8). Luke, however, says that they reported the news to the Eleven and Matthew asserts that they “ran to carry the good news to His disciples” (28:8). The Liturgy also pictures these holy women as the heralds of the Resurrection, following the command of the angel at the tomb: “Run and proclaim to the world the Lord rose, putting death to death – He is the Son of God Who saves mankind” (Hypokoe from Paschal Matins). The story of these women, then, is one of discovery and proclamation. They discovered that Christ is truly alive and began to spread this good news to the whole world by reporting to the Apostles.

On Easter Sunday, we reenact this discovery of the empty tomb by removing the plaschanitza (shroud) from the Tomb to the Altar, and we proclaimed this discovery by singing: “Christ is risen from the dead!” We, then, become the Myrrh-Bearing

Виявлення і проголошення пов'язані у Христовому останньому посланні до апостолів: «Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь» (Матвій 28:19-20).

Але з цієї історії ритуального мировання нашого Господа можна почерпнути глибший урок. Прийшовши до гробу Господнього, жінки-мироносиці задекларували акт любові і віри, незважаючи на надзусилля, адже камінь заступив вхід до печери. У нашому житті теж часто котяться каміні: часом вони спляють наші надії до тла, і нам здається, що смерть перемагає нас. Проте таким воно і є, наше життя, поміж короткими інтерлюдіями щастя.

Великоднього ранку жінки відправилися в дорогу, щоб віддати останню шану і любов Ісусові. Очікуючи, що побачать його бездиханням, вони принесли олію, щоб натерти його тіло. Але, прийшовши, побачили величезний камінь біля входу до гробу і спитали одна в одної: «Хто ж нам камінь відкотить від входу?». Той камінь – це відображення багатьох перешкод, що трапляються у нашому житті і блокують вхід до майбутнього: це

каміні гріха, хвороби, жалю, самотності і насамперед – смерті. Як колись св. Павло, ми викуємо: «Хто мене звільнить від смертного тіла?».

Ми думаємо про величезні каміні, що стоять на нашому шляху: розкаювання за наші вчинки в минулому; непевність, яка мучить нас у теперішньому і страху про майбутнє, що панують у наших серцях – і ми кричимо: «Хто відкотить той камінь? Хто звільнить мене?» Ми думаємо про нашу невідповідність, неспроможність досягати поставлених завдань у житті, наші слабкості у момент спокуси, і ми благаємо: «Де мені взяти силу і волю? Хто відкотить той камінь? Хто звільнить мене?» Ми згадуємо наші гріхи, добрі вчинки, які могли зробити, але не зробили, людей, яких ми використовували чи образили і, змучені від докорів сумління, кричимо: «Хто відкотить той камінь? Хто звільнить мене?». Ми думаємо про смерть, останнього ворога, власний гріб... і камінь, який колись буде на ньому і знову кричимо: «Хто відкотить той камінь? Хто звільнить мене від смертного тіла?».

Ось чому нам потрібна наша віра, бо вона дає нам впевненість, що будь-який камінь, який може з'явитися у нашому житті, можна подолати. Тільки Він один є тією Дорогою, Правдою і Життям. Він Єдиний може звільнити нас від наших страхів – може зрушити камінь і звільнити

Women as we process around the church and arrive back to find the tomb of Christ is indeed empty, and the entire church is filled with light. In fact, every Divine Liturgy is a reenactment of this same discovery and proclamation. At every Liturgy, we see again in faith that Christ is alive and that He is with us. The Liturgy of Saint Basil expresses this: “as often as you eat this bread and drink this cup you proclaim My death; you profess My Resurrection.” The Liturgy is an act of faith, as we found out in hearing the Gospel of St. Thomas Sunday last week. The Liturgy is also the proclamation of the good news of Christ. The tomb of Christ was the starting point for a message of such great joy that it could not be kept a secret. The good news of the Liturgy that Christ is with us cannot be kept hidden either. We come to the church to worship the living God, but with this worship as the starting point, the life of God reaches out and affects the whole world. Discovery and proclamation are linked in Christ's last message to His Apostles: “I am with you always, even until the end of the world...go and make disciples of all the nations, baptizing them in the Name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit” (Matthew 28: 19-20).

But there is a deeper lesson to be learned from the Myrrh-Bearing Women who came to perform a ceremonial anointing for our Lord. Through this act of faith and love, they approached the Lord's tomb considering the great efforts of gaining access to the inside, for the entry was covered by a large stone. Life, in general, rolls stones: it buries hopes and dreams, and it seems that death defeats us. This is what makes up life in between short interludes of happiness. On Pascha morning, the women were on their way to perform the last work of mercy and love for Jesus. Expecting to find Him lifeless, they come to anoint His body with spices. Worrying about the large stone at the entrance of the tomb, “they were saying to one another, ‘Who will roll away the stone for us from the door of the tomb?’” The great stone sealing the tomb of Jesus impresses us, for we, too, meet with many formidable “stones” in life; stones that block the doorway to the future: the stones of sin, sickness, sorrow, loneliness and, ultimately, death. Like St. Paul, we cry out: “Who will deliver me from the body of this death?”

We think of the huge stones that stand in our way: the regrets for the way we have acted in the past; the uncertainties which plague us at this present moment and the fears that are in our hearts concerning the things to come - and we cry out: “WHO WILL ROLL AWAY THIS STONE? WHO WILL DELIVER ME?” We think of our inadequacies, our inability to measure up to the tasks of life and our weakness in the times of temptation and we plead: “Where can I get the power, the strength, WHO WILL ROLL AWAY THIS STONE? WHO WILL DELIVER ME?” We think of our sins, of the good that we failed to do, the persons that we have exploited and hurt; and tortured by remorse, we cry out: “WHO WILL ROLL AWAY THIS STONE? WHO WILL DELIVER ME?” We think of death, the last enemy, and of our own tomb... the stone that will be someday placed on it and we cry out: “Who will roll back the stone? Who will deliver me from the body of this death?”

This is where our faith carries us and offers us assurances beyond any block such as a great big stone can be in our lives. There is One Who is the Way, the Truth, and the Life. There is One Who can free us from our fears - Who can move the stone and deliver us! Many times, we find that Jesus becomes imprisoned within our souls just as He was in the tomb. We try to roll back the stone blocking the way but we cannot find the strength nor the ability. We find that a slight readjustment of our lives doesn't even move it a slight bit. Sometimes, we need the violent earthquake of the Angel at the tomb of our Lord on that first Pascha morning: a radical change of heart in our lives is needed to allow the forgiveness, love, and strength of Jesus Christ to arise within us. Jesus rises from the dead in me ONLY IF the human person that I was ceases to exist giving way to a new

"Ми, християни, маємо, особливе завдання--природне почуття гніву перетворити на мужність", -- Блаженніший Святослав

Не можна стримати своїх емоцій, коли ти бачиш в ямі молодого хлопця із простреленою потилицею.

Ну як, як? Хіба треба мати кам'яне серце, щоб по-іншому зреагувати на цей злочин. Але я думаю, що ми, як християни, маємо особливе завдання: це природне почуття гніву за допомогою Божої сили і молитви перетворити на мужність. Мужність -- це чеснота, яка бере, як природний матеріал, нашу гнівливую реакцію і перетворює її. Мужність полягає не в тому, що ти будеш одразу когось ненавидіти і бити. Мужній -- це той, хто вміє перемагати, хто вміє витримати. Про ці та інші важливі речі в інтерв'ю НВ розповів Блаженніший Святослав.

Минулого тижня українців обурив опублікований Ватиканом сценарій Хресної дороги, де на одній із стацій хрест спільно мали нести українка та росіянка. Реакцію українського суспільства на це передавав Ватикану і посол Папи в Україні, і ви через державного секретаря. Попри це Хресна хода відбулась із цим символом «примирення» народів. Як ви сприйняли таке рішення Ватикану?

— Це для нас було трошки несподіванкою. Як, можливо, для Ватикану була несподіваною реакція і греко-католиків, і римо-католиків, і українського суспільства та держави. Очевидно, ми почали інтенсивно спілкуватися весь минулий тиждень з різними ватиканськими структурами. Виявилось, що такого типу заходи готуються дуже заздалегідь. Цей текст Хресної дороги і задумка були приготовлені і написані ще до початку російсько-української війни. Очевидно, якби ці тексти і жести нам були відомі перед початком війни, ми би теж на них трошки по-іншому відреагували.

Але коли ми це побачили в контексті тієї гарячої фази війни, після всіх тих жахливих фактів геноциду проти нашого народу... Для мене особисто після того, як я відвідав ті наші міста і села, які були під короткотривалою, але вбивчою окупацією, було зрозуміло, що щось не так. І ми почали дуже інтенсивно спілкуватись і міняти дещо. Щось вдалось поміняти, щось — ні.

Але найважливіше, що стало в центрі дискусії в українському суспільстві - питання самої ідеї примирення. Чи ця ідея взагалі має місце? Як можна сьогодні про примирення говорити? А як не сьогодні, то коли?

Найперше хочу сказати, що сама ідея примирення як така належить до осердя християнської віри. Хрест — символ примирення між Богом і людиною. І звідти приходить примирення між людьми. Апостол Павло казав, що він вважає головною місією свого апостольського проповідництва проповідувати примирення між Богом і людиною. Тому ідею примирення як таку ми, християни, не можемо відкидати.

WE CHRISTIANS HAVE A SPECIAL MISSION -TO TRANSFORM A NATURAL FEELING OF ANGER -TO COURAGE, -HIS BEATITUDE SVIATOSLAV IN AN INTERVIEW WITH NV

You can't control your emotions when you see a young man lying in a mass grave with a shot to the back of the head. Well, how could you? You have to have a heart of stone not to react to a crime like that. But I think we, as Christians, have a special task: to turn this natural feeling of anger into courage through God's power and prayer. Courage is not about hating and beating someone right away. A man is a man who knows how to win, who knows how to endure. His Beatitude Sviatoslav spoke about these and other important things in an interview with Natalia Rop of NV

Last week, Ukrainians were outraged by the Vatican's scenario of the Way of the Cross, where a Ukrainian and a Russian woman were to carry the cross together at one of the stations. The reaction of Ukrainian society to this was conveyed to the Vatican by both the Pope's ambassador to Ukraine and by you through the Secretary of State. Nevertheless, the procession took place with this symbol of "reconciliation" of nations. How did you react to the Vatican's decision?

- It was a surprise for us, as, perhaps, the reaction of Greek Catholics, Roman Catholics, Ukrainian government officials and civil society -- was unexpected for the Vatican. Obviously, we began a vigorous communication with various Vatican structures. It turned out that this type of event is prepared far in advance. This script of the Way of the Cross was written before the beginning of the Russian-Ukrainian war. Obviously, if we had seen these texts and gestures before the war, we would have reacted to them in a slightly different way.

But when we saw it in the context of that intense phase of the war, after all the horrific acts of genocide against our people, after I visited our towns and villages that were under short-lived but deadly occupation, I realized that something was wrong. And we communicated that idea very intensively, to change something. Some things were changed, others were not.

An important focus of discussion in Ukrainian society today is the very idea of reconciliation. Can it happen? How can we talk about reconciliation today? And if not today, when?

First of all, the very idea of reconciliation is at the core of Christian faith. The cross is a symbol of reconciliation between God and man, which then extends to reconciliation between people. The Apostle Paul claimed that his main mission was to promote reconciliation between God and man. Therefore, we Christians cannot reject the idea of reconciliation as such.

And with that we understand: when we speak of reconciliation, especially in the context of war and of Russia's open aggression against Ukraine, then we're speaking of a reconciliation not of some abstract ideas and nice wishes, but between live, wounded, people. And this is a very complex concept.

Abusing this concept can produce the opposite effect: people could reject the idea of reconciliation as such, and that

1-ГО ТРАВНЯ 2022
ТОМАСА В НЕДІЛЮ
ІВАНА 20:19-311

MAY 1, 2022
THOMAS SUNDAY
JOHN 20:19-311

ТОМАС ХОЧЕ ДІЗНАТИ ДОПОВІДНО

Одного недільного вечора учні Ісуса були разом у кімнаті. Вони зачинили двері, бо боялися євреїв.

Раптом з'явився Ісус. Він сказав: «Мир вам!» і показав їм рани від цвяхів у Своїх руках і діру від спису в Його боці.

Учні були дуже раді бачити Господа Ісуса! Він сказав їм, що збирається послати їх, щоб допомогати іншим дізнатися про Бога. Потім Він дихнув на них і сказав їм: «Прийміть Святого Духа». Це був особливий час для учнів.

Одного учня, Томи, не було в кімнаті, коли прийшов Ісус. Пізніше, коли інші розповіли Томі, що він пропустив, він сказав: «Я не повірю, поки не побачу — і не доторкнусь до слідів від цвяхів і списів!»

Через вісім днів учні знову були разом у закритій кімнаті. Цього разу з ними був Тома. Ісус знову прийшов до них і знову сказав: «Мир вам!» Тоді Він підійшов до Томи і сказав: «Дивись, Тома! Бачиш дірки в моїх руках і боках? Ось, торкнись їх і повір!»

Тома відповів: «Господь мій і Бог мій!» Ісус сказав: «Ви вірите, тому що бачите на власні очі. Люди, які не бачить на власні очі, але все одно вірять, щасливі»

Ісус зробив так багато інших речей, які неможливо було записати. Але ті, що були написані, були написані для того, щоб ми могли повірити, що Ісус є Сином Божим. Віруючи, ми матимемо життя!

ЯК ВИ ГАДАЄТЕ?

1. Де були учні Ісуса, коли Він явився їм?
2. Як ви думаєте, чому Ісус сказав: «Мир вам?»
3. Що відчували учні, побачивши Ісуса?
4. Хто пропустив цей щасливий час? Чи повірив він іншим?
5. Що Ісус сказав Томі зробити, коли Він знову прийшов через вісім днів? Чи вірив Тома тоді?
6. Чи знаєте ви, що ви теж можете доторкнутися до Ісуса? Кожної неділі, коли ви приймаєте Святе Причастя, ви торкаєтесь нашого Господа. Святе Причастя допомагає і нам вірити!

THOMAS WANTS TO KNOW FOR SURE

One Sunday evening, Jesus' disciples were together in a room. They closed the doors because they were afraid of the Jews.

Suddenly, Jesus was there with them. He said, "Peace be to you!" and showed them the nail holes in His hands and the spear hole in His side.

The disciples were so happy to see the Lord Jesus! He told them that He was going to send them out to help others learn about God. Then, He breathed on them and told them, "Receive the Holy Spirit." It was a very special time for the disciples.

One disciple, Thomas, was not in the room when Jesus came. Later, when the others told Thomas what he had missed, he said, "I will not believe unless I can see—and even touch—the nail and spear marks for myself!"

Eight days later, the disciples were together in the closed room again. This time, Thomas was with them. Jesus came to them again and again said, "Peace be to you!" Then He went to Thomas and said, "Look, Thomas! See the holes in my hands and side? Here, touch them, and believe!"

Thomas answered, "My Lord

and my God!"

Jesus said, "You believe because you got to see it for yourself. People who don't get to see it for themselves, who believe anyway, are blessed."

Jesus did so many other things that couldn't all be written down. But the ones that were written, were written so that we can believe that Jesus is the Son of God. By believing, we can have life!

WHAT DO YOU THINK?

1. Where were Jesus' disciples when He appeared to them?
2. Why do you think Jesus said, "Peace be to you?"
3. How did the disciples feel after seeing Jesus?
4. Who missed this happy time? Did he believe the others?
5. What did Jesus tell Thomas to do, when He came again, eight days later? Did Thomas believe then?
6. Do you know you get to touch Jesus, too? Every Sunday when you receive Holy Communion, you touch our Lord. Holy Communion helps us to believe, too!

ДУХОВНИЙ БУКЕТ ДО ДНЯ МАТЕРІ

8 травня святкуватимемо день матері, тому усі літургії будуть служитися за матерів: живих і померлих. Ви можете скористатися конвертами при вході. Напишіть ім'я і прізвище своєї матері і вкажіть чи вона жива, чи померла. Заповнений конверт можна залишити у кошику в церкві, або принести до канцелярії.

SPIRITUAL BOUQUET FOR MOTHER'S DAY

Mothers Day is May 8th and all Liturgies on that day will be offered for Mothers, living and deceased. You will find envelopes in the back of the church. Please print your Mother's name, first and last and indicate whether she is living or deceased. You may drop the envelope in the collection basket or bring it to the office.

15-го ТРАВНЯ ЛІТУРГІЯ ОБ 11:30 буде служитися для дітей, що приступають до Урочистого св. Причастя, і їхніх батьків. Маємо прохання до наших парафіян, які не дотичні до цих святкувань, прийти на Літургії о 8 та 9:30 год., аби першопричасники та їхні родини могли відсвяткувати цю подію. Наперед дякуємо за розуміння.

MAY 15th AT THE 11:30 LITURGY is devoted to the Solemn Holy Communicants. We ask that parishioners who are not participating in this ceremony please attend the 8am or the 9:30am Liturgies, so that the communicants and their families can celebrate together. Thank you for your understanding.

МОЛЕБЕНЬ ДО ПРЕСВЯТОЇ БОГОПОДИЦІ

Продовж місяця травня ми будемо молитися молебень до Пресвятої Богородиці щодня и ввечері о 6:30. Молебень — це служба заступництва або благання. Молебень до Пресвятої Богородиці базована на богослужінні утрени, що служить в дні святах, яка доповнюється читанням Євангелія. У цей важкий воєний час для нашої рідної України, ми просимо Богородицю, щоб вона захистила український народ під своїм покровом, та молимося за Її заступництво на шляху до миру і перемоги.

MOLEBEN TO THE MOTHER OF GOD

Throughout the month of May we will be praying the Moleben to the Mother of God every weekday evening at 6:30 PM. A moleben is a service of intercession or supplication. The Moleben to the Mother of God is based on the service of matins, as served on a feast day, complete with a Gospel reading. During this difficult time of war in Ukraine, we ask for the Mother of God to put the Ukrainian nation under her protection as we pray for her intercession for a path of peace and victory.

Із стор. 3 нас. Багато разів ми бачимо, як Ісус є ув'язнений у наших душах, так само як він був у своєму гробі. Ми намагаємося відкотити камінь, що лежить на шляху, але не можемо знайти ні сили, ні можливості. Ми бачимо, що невеличка зміна у нашому житті не здатна зрушити камінь. Тому, для цього нам потрібно цілий «землетрус», такий як Ангел Господній біля гробу того ранку Пасхи: потрібна радикальна зміна у наших серцях, щоб дати можливість прощенню, любові і силі Ісуса Христа зрости посеред нас. Ісус встане із мертвих у мені тільки тоді, коли людина, якою я був/була, припинить своє існування дасть шанс на існування новій людині – смерть і переродження є необхідними у цьому. Почуймо слова Ангела Господнього, коли шукатимемо нашого Спасителя посеред мертвих: «Не бійтеся! Ви шукаєте Ісуса з Назарета, що був розп'ятий. Він Воскрес! Його немає тут! Прийдіть і подивіться, де вони положили Його. Прийдімо до його Гробу, як жінки-мироносиці, втішаймося славою Воскресіння Господнього, перемогою над смертю і скажімо один одному: «Христос Воскрес!». Бо саме через Христове Воскресіння нам відкривається розуміння того, що не існує каменя у нашому житті, який би не можна було зрушити, якщо лише ми дозволимо Йому бути присутнім у нашому житті, дарувати любов і вести нас по життєвому шляху. ♦

from page 3 person - a death and a re-birth are both necessary and needed. May we hear the words of the Angel of the Lord when we seek our Lord among the dead: "Do not be afraid! You seek Jesus of Nazareth who was crucified. HE IS RISEN! HE IS NOT HERE! Come see the place where they laid Him. Let us, like the Myrrh-Bearing Women approaching the Lord's tomb, bask in the glory of our Lord's Resurrection and trampling down of death, and exclaim to each other, CHRIST IS RISEN!, for it is through Christ's Resurrection that we are reminded that there is no stone too big in our lives that cannot be rolled away through His presence, love, and guiding hand. ♦

CANDLES FOR MAY 2022

Memorial Candles

* In loving memory of Bohdan Durbak, Wasyl & Luba Palahniuk

* Available

Perpetual Oil Lamp

* In loving memory of Nathaniel & Dorothy Zabiaka (*Eleanor Goeters*)

Lady of Hoshiw Shrine

* In loving memory of Dackiw, Crowhurst, Barnas & Zubrycky Families (*L Zubrycky*)

* Available

Mother of God Shrine

* In loving memory of вуйнак Lyubomyra Rudakewicz (*Viktor & Maria*)

* Available

Iconostas Icon Vigil

Christ the Teacher

* In loving memory of tato Mykhailo (*Viktor & Maria*)

* That fathers raise up righteous sons and holy daughters

Mother of God

* In loving memory of сестра Lyudmyla (*Viktor & Maria*)

* Available

St. Joseph the Betrothed

* In loving memory of дядко Stanislav (*Viktor & Maria*)

* In loving memory of Walter F. and Wayne Szulkowski

St. Nicholas the Wonderworker

* Available

* Available

Our Lady of Protection

* In loving memory of Mae Kuzma, Barbara Gawaluch, Xenia Kuzma (*George & Diane*)

* For the health of all family members (*Viktor & Maria Pritchevski*)

INTENTIONS

**SUNDAY, MAY 1ST - SUNDAY OF THE MYRRH-BEARING WOMEN ; PROPHET JEREMIAH (G)
THOMAS SUNDAY (ANTIPASCHA) (J)**

8:00 AM - Pray for the Seniors of the Parish; For the health of our community "Nasha vsyudy", Roman, Hanna, Andrij, Ihor

9:30 AM - For the sick and shut - ins of the parish

11:30 AM - For the youth of the parish

**MONDAY, MAY 2ND - HIEROMARTYR ATHANASIOS THE GREAT (G)
VENERABLE JOHN THE ANCIENT HERMIT (J)**

9:00 AM - In memory: For the Ukrainian souls buried in mass graves

6:30 PM - Moleben of the Mother of God

**TUESDAY, MAY 3RD - REPOSE OF VENERABLE THEODOSIUS (G)
VENERABLE THEODORE TRICHINAS (J)**

9:00 AM - In memory: For the Ukrainian souls buried in mass graves

6:30 PM - Moleben to the Mother of God

**WEDNESDAY, MAY 4TH - MARTYR PELAGIA (G)
HIEROMARTYR JANUARIUS (J)**

9:00 AM - Pray for all the volunteers in Ukraine

6:30 PM - Moleben of the Mother of God

**THURSDAY, MAY 5TH - GREAT-MARTYR IRENE (G)
VENERABLE THEOPHORE OF SYCEUM (J)**

9:00 AM - In memory: +Wasyl Palahniuk & Bohdan Durbak (*Family*)
+Ihor 5yrs, +Stepan, +Vasyl, +Mykola, +Majk, +Ada; +Wasyl

6:30 PM - Moleben to the Mother of God

**FRIDAY, MAY 6TH - HOLY, JUST., & LONG SUFFERING JOB (G)
GREAT-MARTYR GEORGE (J)**

9:00 AM - Pray for the wounded and suffering in Ukraine

6:30 PM - Moleben to the Mother of God

**SATURDAY, MAY 7TH - MARTYR ACASIOS (G)
MARTYR SABBAS STRATELATES (J)**

9:00 AM - In memory: +Bohdan Adamko, +Bohdan, +Natalka, +Mykola, +Natalie, +Oksana, +Ivan, +Ihor, +Tamara, +Taisia, +Ivan, +Pida, +Yura, +Stepan, +Ira, +Yevdokiia, +Mykhailo, +Ihor, +Roman, +Mariia, +Mykola, +Ihor

5:00 PM - VESPERS

**SUNDAY, MAY 8TH - SUN OF THE PARALYTIC; APOSTLE & EVANGELIST JOHN THE THEOLOGIAN (G)
SUN OF THE MYRRH-BEARING WOMEN; APOSTLE & EVANGELIST MARK (J)
MOTHER'S DAY**

8:00 AM - Pray for the Seniors of the Parish; For the health of our community "Nasha vsyudy", Roman, Hanna, Andrij, Ihor

9:30 AM - For the sick and shut - ins of the parish

11:30 AM - For the youth of the parish

Із стор. 1 вважається написаним насамперед для новохрещених, тому що в усіх «знаках» Господніх (як називає Євангеліст Його чудеса), використовуються речі, що входять також і для здійснення таїнств: хліб, вино та вода. Тому щонеділі після Топини (крім третього) присвячено спогаду одного з цих «знамен».

Із стор. 4 Але ми розуміємо: коли йдеться про примирення, зокрема, у контексті війни, відкритої агресії Росії проти України, то маємо насправді примирення не між якимись ідеями, гарними побажаннями, а між живими зраними людьми. І така ідея є дуже делікатна. Надуживати нею — це може дати цілком протилежний ефект: просто люди відкинуть саму ідею як таку і це призведе до дуже неоправданих наслідків. Тому для нас є дуже важливо пояснити собі, світові, навіть ватиканським богословам чи літургістам, що примирення між людьми — це довготривалий процес гоїння ран. І для того, що він міг розпочатися, необхідні певні умови.

Перша умова — потрібно перестати нас вбивати. Не можна говорити про лікування ран тоді, коли тобі невпинно ворог їх наносить. Щоб миритися найперше треба бути живими. Тому я назвав цю ідею невчасною. Не поганою чи помилковою, а невчасною. Тому що до такого, я би сказав, вінця в майбутньому треба дуже багато всім нам працювати. Тому ми не можемо сьогодні навіть серйозно обговорювати жести чи інші промовисті акти примирення, зокрема між українським і російським народами. Навіть емоційно про них якось думати. Другий момент, без якого не буде початку примирення, — засудження злочинця. Це є справедливості по відношенню до жертви.

Наприклад, не могло би бути ніякого примирення з польським і німецькими народами, яке було ініційоване католицьким єпископатом у 1960-х роках, якщо би не відбувся Нюрнберзький процес. Якщо би нацизм як ідеологія не був засуджений. Якщо би справді не відбулось такого навернення в лоні німецького народу після Другої світової війни.

В нашій ситуації будь-який початок діалогу про примирення між українцями і росіянами може бути лише тоді, коли відбудеться Нюрнберзький процес над цією вбивчою ідеологією, яка була оголошена як підручник геноциду проти українців офіційними виданнями Росії. Зокрема, РІА Новости. Не можна говорити про справедливості, якщо не буде суду над злочинцями.

Тому над процесом примирення ми, можливо, повинні думати, про нього молитися, і колись, можливо, мати навіть відвагу, щоб про це думати. Але сьогодні ми не можемо робити жести примирення. Тому що ми сфальшуємо цей жест, він несправжній. Може, є цікавим ідеалізмом для літургістів, які хотіли мати знак «давайте будемо всі миритися». Але для народу, який є жертвою цієї нелюдської, кривавої, геноцидальної війни, такого типу жест є дуже образливим і болючим. І про це я відкрито сказав.

Продовження буде наступного тижня

Cont. from page 1 Ascension Day we sing the Easter Troparion. At each of the Sunday services beginning with Antipascha, we sing the Easter canon and hymns, and repeat the celebration of the “first day of the week” on which Christ rose from the dead. At all of the liturgies the epistle readings are taken from the Book of Acts telling us of the first Christians who lived in communion with the Risen Lord. All of the gospel readings are taken from the Gospel of Saint John, considered by many to be a gospel written particularly for those who are newly-baptized into the new life of the Kingdom of God through death and new birth in Christ, in the name of the Holy Trinity. The reason for this opinion is that all of the “signs”—as the miracles in Saint John’s Gospel are called—deal with sacramental themes involving water: wine and bread. Thus, each of the Sundays after Thomas Sunday with the exception of the third, is dedicated to the memory of one of these “signs.”

from page 4 would lead to irreparable consequences. That is why it is very important for us to clarify for ourselves and explain to the world, even to Vatican theologians or liturgists, that reconciliation between people is a long-term process of healing. And in order for it to start, certain conditions must be met.

The first condition would be: you must stop killing us. We can’t speak of healing wounds while the enemy is still constantly wounding you. In order to reconcile, you have to be alive. That’s why I called this idea “untimely”, not bad or erroneous, but untimely. In order to achieve reconciliation in the future, we all need to work very hard. And until this is done, it is not yet the time to discuss verbal or dramatized acts of reconciliation, particularly between the Ukrainian and Russian people.

A second factor, without which there can be no beginning of reconciliation, is condemning criminal acts, in order to achieve justice for the victim.

For example, a reconciliation between the Polish and German peoples – initiated by the Catholic episcopate in the 1960’s -- would not have been possible if the Nurnberg trials had not occurred, and if Nazism as an ideology had not been condemned. In our situation, any dialogue on reconciliation between Ukrainians and Russians can only take place when the Nuremberg Trials are conducted over the present murderous ideology, which has been declared a textbook case of genocide against Ukrainians by official Russian publications, including RIA Novosti. We cannot talk about justice if there is no criminal trial.

Therefore, we may need to think about the process of reconciliation, and pray for it. But today we cannot make gestures of reconciliation because they would be insincere. Perhaps this is an interesting goal for liturgists who would like to actually see the sign of peace extended to all. But for the victims of this inhumane, bloody, genocidal war, this type of gesture is very offensive and painful. And I said this openly.